

Interessenterne til dette solidariske Ansvars Fyldestgjørelse. Derfor indeholder det samme Vædringsforslag en Begrændsning af dette Ansvar, nemlig, at der ikke skal kunne afkræves nogen Interessent i noget Regnskabsaar mere end een Procent. Derved naae vi imidlertid allerede op til $6\frac{3}{4}$ pCt., eller, naar man henfer til, at Renten erlægges forud, med et rundt Tal op til 7 pCt. Jeg tror vist, Alle ville indrømme, at det er saa byrdefulde Laan, at man ikke paa nogen mulig Maade bør gaa høiere. Nu ser jeg godt, at der kan gjøres og formodentlig vil gøres en Indvending herimod. Man vil nemlig sige: Men det er jo en ganske frivillig Sag for de Folk at gaa ind i disse Kreditforeninger, der er Ingen, der tvinger dem dertil, og de maa derfor tage Skade for Hjemgjæld, hvis det i senere Tider skulde vise sig, at Laanene blive for byrdefulde. Nu turde det dog nok være en noget egen Sag med denne Frivillighed, forudsat, at Grundlaget for Lovforslaget er rigtigt, nemlig det, der med saa stor Styrke fra mange Sider er fremhævet, at der fandtes en overordentlig stor Trang til saadanne Laan hos Vedkommende, og at disse Laan ikke kunne faas noget Sted, hverken hos Private eller hos andre Kreditforeninger, og at det derfor var nødvendigt at faae en saadan Kreditforening oprettet. Men naar en Mand virkelig kun har Balget imellem at optage et Laan eller at blive kastet ud fra sit Hjem, og der er et Sted, hvor han kan faae et Laan, forekommer det mig, at Frivilligheden ikke spiller nogen stor Rolle, og jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at man i Virkeligheden maa værne og sikke den lille Laantager, der kommer ind i en saadan Kreditforening, imod, at Laanene blive ligesom ruinerende for ham. En anden Indvending, som man maaste kunde anføre imod mit Vædringsforslag — jeg tror nu ikke, at den fremkommer, men jeg har hørt den privat og skal derfor strax søge at imødegaa den —, er den, at Vædringsforslaget i det Hele taget er overflødig, unødvendigt, thi Administrationsudgifterne ville aldrig løbe op til 1 pCt. og det solidariske Ansvar ei heller. Der skal jeg blot holde mig til, hvad jeg allerede har udtalt. Jeg tror, det er Noget, intet Menneſte nu med Visshed kan forudsige, og skulde det kunne træffe, at det gik over begge Dele, forekommer det mig, der var en naturligt og billigt Grund til at værne disse smaa Laantagere mod at blive ruinerede gennem byrdefulde Laan. Det kan jo dog ikke negtes, at Staten ved at oprette disse Kreditforeninger og ved, at den Forhandling, der har fundet Sted derom, paa en Maade leder denne Samsundsklasse til at tro, at det er en Velgjerning, der ydes dem. Man kan ikke forlange, at disse smaa i Samsundet skulle have en saadan Omſigt og et saadant Indblik i alle herhenhørende

Forhold, at de ikke i god Tro skulde gribe den Leilighed, som herved bydes dem til at faae Laan. Men har Staten i Virkeligheden ledet dem til at gaa ind i en saadan Forening, forekommer det mig tydeligt, at den ogsaa har en Forpligtelse til at værgede dem imod, at deres Indtræden i Foreningen bliver dem til Ruin. Jeg maa derfor paa det Allerindstændigste og Varmeste opfordre det ærede Thing til at vedtage mit andet Vædringsforslag til § 2.

Udsig: Det er kun et Par Ord, jeg skal yttre med Hensyn til vort Vædringsforslag under Nr. 3 til § 2. Det vil let ses, at Grunden til dette Vædringsforslag er den, at vi, idet vi overhovedet have ønsket at indskrænke Loven til den Ramme, som var givet den, da den udgik fra dette Thing, have for det Tilfælde, at man vilde sætte Grændsen høiere op og indrømme ogsaa dem, hvis Eiendomme have en større Taxationsværdi end 2,500 Kr., den Beguntigelse at kunne indtræde i disse Kreditforeninger, ønsket, at denne Beguntigelse blev indskrænket saa meget som muligt. Vort Vædringsforslag falder i sin Tanke ganske sammen med det første Vædringsforslag, der er stillet af den sidste ærede Læder til § 2, og idet jeg indrømmer, at Udskilligt kan tale for den Ufsattelse, han har givet sit Vædringsforslag, skal jeg, for ikke at bringe Forvirring i Afstemningen, tage vort Vædringsforslag tilbage til Fordel for det nævnte Vædringsforslag af det ærede Medlem, hvilket jeg saaledes skal anbefale. Jeg skal dernæst, siden jeg har Ordet, bemærke, at jeg ikke kan slutte mig til det samme ærede Medlems andet Vædringsforslag til § 2. Den første Del deraf falder ganske vist tilbørligt sammen med et Vædringsforslag, der blev stillet af Minoriteten til 2den Behandling, et Vædringsforslag, vi ikke have troet at burde gjentage, fordi det blev forkastet her, men hvad den anden Del af det ærede Medlems Vædringsforslag angaar, er den noget Nyt, og den paalægger efter min Formening Statskassen større Byrde, end jeg tror, der er Anledning til at paalægge den.

Formanden: Vædringsforslaget under Nr. 3 i Udvalgets Erklæring er saaledes taget tilbage. Jeg spørger, om Noget optager det. (Ophold). Det er altsaa bortfaldet.

Ordføreren: Jeg tror rigtignok med den sidste ærede Læder, at man ikke kan gaa ind paa det af ham sidst omtalte Vædringsforslag af et æret Medlem for 8de Kreds (Breinholt). Det vilde vistnok bebyrde Statskassen i en Grad, som